Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

5. juli 2018 * [i]

»Appel – voldgiftsbestemmelse – ansatte ved Den Europæiske Unions internationale missioner – kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende ansættelseskontrakter – flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesaftaler– voldgiftsbestemmelser, der i den sidste kontrakt udpeger Unionens retsinstanser og i de tidligere kontrakter udpeger retterne i Bruxelles (Belgien) – afgørelse om ikke at forlænge den sidste kontrakt – påstand om ændring af alle kontraktforhold til en »tidsubegrænset kontrakt« – påstande om erstatning for uberettiget afskedigelse – hensyntagen til kontraktforhold, der går forud for den sidste kontrakt – Den Europæiske Unions Rets kompetence«

I sag C-43/17 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 25. januar 2017,

Liam Jenkinson, Killarney (Irland), ved avocats N. de Montigny og J.-N. Louis,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Vitro og M. Bishop, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen, først ved G. Gattinara, L. Radu Bouyon og S. Bartelt, som befuldmægtigede, derefter ved G. Gattinara, A. Aresu og L. Radu Bouyon, som befuldmægtigede,

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved S. Marquardt, R. Spac og E. Orgován, som befuldmægtigede,

Eulex Kosovo, Pristina (Kosovo), først ved avocate M. Vicente Hernandez, derefter ved avocate E. Raoult,

sagsøgte i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

* Processprog: fransk.

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne C.G. Fernlund, J.C. Bonichot, A. Arabadjiev (refererende dommer) og E. Regan,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: fuldmægtig V. Giacobbo-Peyronnel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. januar 2018,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. april 2018,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Liam Jenkinson nedlagt påstand om ophævelse af den kendelse, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 9. november 2016, Jenkinson mod Rådet m.fl. (T-602/15, herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2016:660), hvorved Retten frifandt Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) og Eulex Kosovo i et søgsmål anlagt af appellanten, hvori der på grundlag af artikel 272 TEUF principalt var nedlagt påstand dels om, at alle Liam Jenkinsons kontraktforhold blev ændret til »en tidsubegrænset kontrakt« og erstatning for den skade, som han havde lidt som følge af misbruget af på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter og uberettiget afskedigelse, dels om, at det blev fastslået, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten havde forskelsbehandlet appellanten, og at disse som følge deraf skulle tilpligtes at betale en erstatning, og subsidiært var nedlagt en påstand støttet på de europæiske institutioners ansvar uden for kontrakt.

Sagens baggrund

2 Sagens faktiske omstændigheder er sammenfattet som følger i den appellerede kendelses præmis 1-6:

»1 [Appellanten], Liam Jenkinson, der er irsk statsborger, var først ansat fra den 20. august 1994 til den 5. juni 2002 i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter af Den Europæiske Unions observatørmission, som er oprettet ved Rådets fælles aktion 2000/811/FUSP af 22. december 2000 om Den Europæiske Unions Observatørmission (EFT 2000, L 328, s. 53).

2 Derefter var han ansat fra den 17. juni 2002 til den 31. december 2009 i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter af Den Europæiske Unions politimission, som er oprettet ved Rådets fælles aktion 2002/210/FUSP af 11. marts 2002 om Den Europæiske Unions politimission (EFT 2002, L 70, s. 1).

3 Endelig var [appellanten] ansat af Eulex Kosovo-missionen fra den 5. april 2010 til den 14. november 2014 på grundlag af 11 på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter. Eulex Kosovo-missionen blev oprettet ved Rådets fælles aktion 2008/124/FUSP af 4. februar 2008 om Den Europæiske Unions »retsstats«mission i Kosovo, Eulex Kosovo (EUT 2008, L 42, s. 92). Den fælles aktion er blevet forlænget flere gange. Den blev forlænget frem til den

14. juni 2016 ved Rådets afgørelse 2014/349/FUSP af 12. juni 2014 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2014, L 14, s. 42), som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

4 [...] [D]en fælles aktion [blev] forlænget [sidste gang] indtil den 14. juni 2018 ved Rådets afgørelse 2016/947/FUSP af 14. juni 2016 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2016, L 157, s. 26).

5 Under opfyldelsen af [den ansættelseskontrakt], som dækkede perioden fra den 15. juni til den 14. oktober 2014, blev [appellanten] ved skrivelse af 26. juni 2014 fra chefen for Eulex Kosovo-missionen oplyst om, at hans mission afsluttedes, og at hans ansættelseskontrakt ikke ville blive forlænget efter den 14. november 2014.

6 Den sidste tidsbegrænsede kontrakt mellem Eulex Kosovo[-missionen] og [appellanten] blev indgået for perioden fra den 15. oktober til den 14. november 2014 (herefter »den sidste tidsbegrænsede kontrakt«), og den blev ikke forlænget. Artikel 21 i [denne] sidste tidsbegrænsede kontrakt tillægger i henhold til artikel 272 TEUF Den Europæiske Unions Domstol kompetencen til at træffe afgørelse om enhver tvist i relation til kontrakten.«

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. oktober 2015 anlagde appellanten sag mod Rådet, Kommissionen EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen, idet han nedlagde påstand om, at Retten:

– principalt ændrede hans kontraktforhold til en »tidsubegrænset ansættelseskontrakt«, fastslog, at de indstævnte havde tilsidesat deres kontraktlige forpligtelser, navnlig pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør, fastslog, at afskedigelsen af appellanten var uberettiget, og at de indstævnte følgelig tilpligtedes at erstatte appellanten det tab, som han havde lidt på grund af misbrug af de på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, tilsidesættelsen af pligten til at give varsel og den uberettigede afskedigelse,

– og endvidere principalt fastslog, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten havde udsat appellanten for forskelsbehandling under hans beskæftigelse ved Den Europæiske Unions internationale missioner (herefter »missionerne«) for så vidt angik hans vederlag, pensionsrettigheder og andre fordele, samt fastslog, at han burde have været ansat som midlertidigt ansat ved en af disse indstævnte, og de følgelig tilpligtedes at betale en erstatning.

– subsidiært tilpligtede de indstævnte på grundlag af deres ansvar uden for kontraktforhold at betale appellanten erstatning for det tab, der fulgte af tilsidesættelserne af deres forpligtelser.

4 Ved den appellerede kendelse fastslog Retten, at det var åbenbart, at den savnede kompetence til at træffe afgørelse vedrørende de to principale påstande, og at det var åbenbart, at den subsidiære påstand skulle afvises. Retten frifandt følgelig Rådet, Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen i det hele og pålagde Liam Jenkinson at betale sagsomkostningerne.

Parternes påstande

5 Liam Jenkinson har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede kendelse ophæves.

– Søgsmålet tages til følge.

– De indstævnte tilpligtes at betale sagsomkostningerne i de to instanser.

6 Rådet og Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Liam Jenkinson tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

7 EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har nedlagt følgende påstande:

– Principalt: Domstolen erklærer sig inkompetent til at behandle appelsagen.

– Subsidiært: Appellen forkastes.

– Liam Jenkinson tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

8 Rådet og EU-Udenrigstjenesten har i øvrigt nedlagt påstand om, at Domstolen, såfremt den finder, at appellen har grundlag, frifinder dem i appellen og i søgsmålet, idet disse må afvises for deres vedkommende.

Om appellen

9 I appelskriftet har Liam Jenkinson nedlagt påstand om, for det første at den appellerede kendelse ophæves, og for det andet at søgsmålet tages til følge.

10 EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har anfægtet, at Domstolen har kompetence til at behandle appelsagen. Eulex Kosovo-missionen har endvidere anfægtet, at appellen kan antages til realitetsbehandling i sin helhed, mens Kommissionen alene har anfægtet, at den anden påstand i appelskriftet kan antages til realitetsbehandling.

Om Domstolens kompetence

11 EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har i det væsentlige gjort gældende, at Domstolen ikke har kompetence til at behandle nærværende appelsag, fordi Liam Jenkinson har støttet sin argumentation på ansættelseskontrakter, der ligger forud for den sidste tidsbegrænsede kontrakt, og at alene retterne i Bruxelles er kompetente til at behandle en sådan tvist i medfør af de voldgiftsbestemmelser, der fremgår af disse kontrakter. Liam Jenkinson har desuden i mellemtiden anlagt en nærmest identisk sag ved tribunal du travail francophone de Bruxelles (den franskprogede arbejdsret i første instans i Bruxelles (Belgien)).

12 I denne henseende skal det bemærkes, at Domstolen i henhold til artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, og artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse i appeller til prøvelse af de afgørelser fra Retten, der er nævnt i artikel 256, stk.1, TEUF, første afsnit. Det er ubestridt, at den appellerede kendelse henhører under de afgørelser, der er omhandlet i denne sidstnævnte bestemmelse.

13 Det skal endvidere fastslås, at spørgsmålet om Unionens retsinstansers kompetence til at afsige dom vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt det, som Liam Jenkinson har hævdet i første instans, har grundlag, henset til indholdet af den appellerede kendelse og det, som Liam Jenkinson har gjort gældende for Domstolen, henhører under materielle spørgsmål, som er blevet rejst ved nærværende appel.

14 Under disse omstændigheder har Domstolen kompetence til at træffe afgørelse i nærværende appelsag.

Den første påstand i appelskriftet

15 Til støtte for den første påstand om ophævelse af den appellerede kendelse har Liam Jenkinson i det væsentlige gjort fire anbringender gældende, hvoraf det første omhandler Rettens vurdering af omfanget af Unionens retsinstansers kompetence til at træffe afgørelse om den kontraktmæssige del af tvisten. Med det andet anbringende har Liam Jenkinson påberåbt sig de kontraktlige forbindelser mellem på den ene side Liam Jenkinson og på den anden side Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten. Det tredje og det fjerde anbringende vedrører retlige fejl, som Retten har begået i forbindelse med bedømmelsen af påstandene om henholdsvis institutionernes ansvar uden for kontrakt og fordelingen af sagsomkostninger.

16 Rådet, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har bl.a. anfægtet, at den argumentation, der er blevet fremført til støtte for denne første påstand, kan antages til realitetsbehandling.

Formaliteten vedrørende den første påstand

17 Rådet og EU-Udenrigstjenesten er af den opfattelse, at appellen må afvises for deres vedkommende. For det første var de ikke parter i den sidste tidsbegrænsede kontrakt og kan ikke kvalificeres som Liam Jenkinsons »arbejdsgivere«, hvilket Retten konstaterede i den appellerede kendelses præmis 40, og dette punkt er ikke blevet anfægtet under appelsagen. For det andet har Liam Jenkinson ikke præciseret nogen retsakt, der viser, at de har et ansvar uden for kontraktforhold.

18 Eulex Kosovo-missionen har desuden gjort gældende, at appellen hverken er tilstrækkelig klar eller præcis til, at missionen har kunnet forberede sit forsvar, og til at Domstolen kan træffe afgørelse.

19 Hvad angår de indsigelser, som Rådet og EU-Udenrigstjenesten har formuleret, skal det bemærkes, at appellen i henhold til artikel 171 i Domstolens procesreglement forkyndes for de øvrige parter i den pågældende sag for Retten. Det er ubestridt, at Rådet og EU-Udenrigstjenesten indgik blandt parterne i sagen for Retten.

20 Det skal i øvrigt konstateres, at Rådets og EU-Udenrigstjenestens argumentation med henblik på at godtgøre, at appellen skal afvises for deres vedkommende, er udledt af argumenter, som henhører under sagens realitet, nemlig Rettens kompetence til at pådømme det af Liam Jenkinson hævdede med hensyn til dem, og ikke af nærværende appels antagelse til realitetsbehandling.

21 Hvad angår Eulex Kosovo-missionens argumentation, der er udledt af indsigelsen om, at stævningen er affattet uklart, bemærkes, at selv om Eulex Kosovo-missionen i denne henseende fremkom med en særlig argumentation for så vidt angår Liam Jenkinsons argumentation vedrørende hans anden påstand i appelskriftet, gælder det samme ikke for den argumentation, der blev fremført til støtte for den første påstand i denne appel.

22 Det skal desuden konstateres, at Liam Jenkinson i de fire anbringender, som han har påberåbt sig til støtte for den første påstand i appellen, præcist har identificeret de præmisser i den appellerede kendelse, som han anfægter, således at den argumentation, som han i denne henseende har fremført, er tilstrækkeligt klar og præcis til at gøre det muligt for de indstævnte at forberede deres forsvar, hvilket deres svarskrifter også bevidner. Domstolen kan følgelig træffe afgørelse om de fire anbringender, der er påberåbt til støtte for den første påstand.

23 Det følger heraf, at de formalitetsindsigelser, som Rådet, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har fremført vedrørende den første påstand, må forkastes som grundløse.

Det første og andet anbringende

24 Det første anbringende er opdelt i fire led, af hvilke det tredje led, sammenholdt med det andet led, først skal undersøges.

– *Parternes argumenter*

25 Med det første anbringendes tredje led har Liam Jenkinson anført, at Retten i den appellerede kendelses præmis 39 fandt, at da den kun havde kompetence med hensyn til den sidste tidsbegrænsede kontrakt, kunne den ikke træffe afgørelse om virkningerne af de tidligere indgåede ansættelseskontrakter. Ændringen af alle hans kontraktforhold til en tidsubegrænset kontrakt med de indstævnte kan på ingen måde være isoleret fra eksistensen af den sidste tidsbegrænsede kontrakt og fra denne kontrakts ophør. Det ville nemlig være umuligt for appellanten at opnå en ændring af sit kontraktforhold delvist ved retterne i Bruxelles og delvist ved Unionens retsinstanser. Retten har således bl.a. behæftet den appellerede kendelse med en retlig fejl.

26 Med det andet anbringende har Liam Jenkinson bl.a. gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl, idet den i den appellerede kendelses præmis 40 fastslog, at den manglende kompetence til at udtale sig om Liam Jenkinsons påstande, der tilsigtede, at, Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten blev erklæret ansvarlige for den forskelsbehandling, som han var blevet udsat for, i relation til løn, pensionsrettigheder og andre fordele. I denne henseende har Liam Jenkinson anført, at hans kontraktforhold med missionerne, bortset fra Eulex Kosovo-missionen, er blevet afsluttet ved afgørelser fra de omhandlede institutioner, i det mindste fra Rådet, og han har deraf udledt, at disse institutioner er indtrådt i de nævnte missioners rettigheder og forpligtelser. De skal derfor holdes ansvarlige for de kontraktlige forpligtelser, som disse missioner havde i forhold til deres personale.

27 Kommissionen har anført, at en inkompetent ret ikke kan tage hensyn til tvistens genstand, henset til de argumenter, der er fremført bl.a. inden for rammerne af det første anbringendes tredje led, idet spørgsmålet om kompetence går forud for spørgsmålet vedrørende realiteten.

28 Hvad angår det andet anbringende er Kommissionen af den opfattelse, at Liam Jenkinsons argumenter er uvirksomme, da han ikke har anfægtet den appellerede kendelses præmis 30, 31 og 35, og da Retten har anført, at den sidste tidsbegrænsede kontrakt var blevet indgået udelukkende med Eulex Kosovo-missionen »i dennes egenskab af arbejdsgiver«, således at kun denne sidstnævnte, der har retsevne til at indgå sådanne kontrakter, kan anses for at være arbejdsgiver. De argumenter, der vedrører de tre omhandlede institutioners hævdede indtræden i stedet for de missioner, som appellanten har arbejdet med, kan ikke stille spørgsmålstegn ved det af Retten anførte.

29 Hvad angår det første anbringendes tredje led har Rådet bemærket, at den sidste tidsbegrænsede kontrakts varighed ikke kan ændre appellantens ret til at opnå den ønskede ændring af sin stilling for de belgiske retter, og har fremhævet, at Liam Jenkinson hverken har godtgjort, at værnetingsklausulen i den sidste tidsbegrænsede kontrakt medfører, at de klausuler, der er indeholdt i de foregående kontrakter, som tillægger de belgiske retter kompetence, bliver ugyldige, eller at dette havde været de kontraherende parters vilje.

30 Hvad angår det andet anbringende har Rådet gjort gældende, at det ikke har været part i nogen af de kontrakter, som Liam Jenkinson har indgået, og har anført, at de afgørelser, der opretter missionerne, og den strategiske retning, som Rådet er ansvarligt for, ikke indeholder noget element vedrørende specifikke kontrakter indgået med personalet i missionerne. Rådet er ganske vist kompetent til at fastsætte en reduktion af en krisestyringsmissions størrelse, en missions eventuelle nedlæggelse og en missions organigram, men de kontraktmæssige ansættelsesvilkår og disses gennemførelse afgøres ikke af Rådet. Den anfægtede specifikke behandling var således ikke blevet bestemt af Rådet, og der er ikke blevet stillet spørgsmålstegn ved Rådets retsakter. Det er nemlig ubestridt, at Eulex Kosovo-missionen har retsevne og er ansvarlig for enhver klage og forpligtelse, der følger af opfyldelsen af dens mandat.

31 Hvad angår det første anbringendes tredje led er EU-Udenrigstjenesten af den opfattelse, at det fremgår af stævningen og af de argumenter, som Liam Jenkinson har fremført, at denne har støttet sine påstande på hele sit ansættelsesforhold med Eulex Kosovo-missionen og nærmere bestemt på den manglende forlængelse af hans ansættelse, der var blevet tilkendegivet over for ham i perioden for den kontrakt, der gik forud for den sidste tidsbegrænsede kontrakt. Følgelig vedrører sagen ikke den sidste tidsbegrænsede kontrakt, men det tidligere kontraktforhold. Eftersom det ikke er blevet bestridt, at alle de tidligere ansættelseskontrakter indeholdt en værnetingsklausul, der tillagde de belgiske retter kompetence, har Retten ikke begået en retlig fejl. Liam Jenkinson har desuden ikke forklaret, på hvilket grundlag den sidste tidsbegrænsede kontrakt skulle ændre hans tidligere kontrakter.

32 Hvad angår det andet anbringende har EU-Udenrigstjenesten anført, at Retten med rette fastslog, at EU-Udenrigstjenesten ikke var kontraherende part i den sidste tidsbegrænsede kontrakt.

33 For så vidt angår det første anbringendes tredje led er Eulex Kosovo-missionen af den opfattelse, at eftersom alene den sidste tidsubegrænsede kontrakt indeholdt en værnetingsklausul, der tillagde Unionens retsinstanser kompetence, og sådanne voldgiftsbestemmelser skal fortolkes restriktivt, begik Retten ikke en retlig fejl, da den erklærede sig inkompetent for så vidt angik det af Liam Jenkinson anførte, som var støttet på dennes tidligere kontrakter. Der er ikke noget, der

gør det muligt ex post at stille spørgsmålstegn ved Liam Jenkinsons samtykke til de voldgiftsklausuler, der tillagde de belgiske retter kompetence, som fremgik af de tidligere kontrakter.

– *Domstolens bemærkninger*

34 Idet Liam Jenkinson med den argumentation, der er fremhævet under det første anbringendes tredje led og under det andet anbringende, i det væsentlige har anfægtet Rettens bedømmelse, hvorefter Rettens kompetence ikke kunne udstrækkes til de kontrakter, der gik forud for den sidste tidsbegrænsede kontrakt, skal det bemærkes, at Retten bl.a. i den appellerede kendelses præmis 23, 26 og 38-40 udtalte følgende:

»23 […] [E]ftersom den foreliggende sag er anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, [har Retten] kun […] kompetence med hensyn til den sidste tidsbegrænsede kontrakt i medfør af den voldgiftsbestemmelse, som denne indeholder. Det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse i tvister, der måtte opstå i forbindelse med opfyldelsen af de af [appellantens] ansættelseskontrakter, som gik forud for den sidste tidsbegrænsede kontrakt, og som udtrykkeligt tillægger de belgiske retter kompetence, og derfor ikke har kompetence til at behandle den foreliggende sag, for så vidt som den vedrører disse kontrakters virkninger.

[…]

26 Rækkevidden af [den værnetingsklausul][…], hvorefter Den Europæiske Unions Domstol har kompetence, er udtrykkeligt begrænset til tvister i forbindelse med den sidste tidsbegrænsede kontrakt og kan ikke udstrækkes til at omfatte de [tidligere] kontrakter, som tillægger andre retter kompetence.

[…]

38 Retten har kun kompetence i henhold til artikel 272 TEUF for så vidt angår den sidste tidsbegrænsede kontrakt, som er indgået mellem [appellanten] og Eulex Kosovo[-missionen].

39 For det første følger det af det foregående, at det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende den første del af de principale påstande. Den første påstand[, der tilsigter], at hele det kontraktforhold, som [appellanten] har haft med de forskellige missioner, der har været [appellantens] på hinanden følgende arbejdsgivere, [ændres] til en tidsubegrænset kontrakt, forudsætter, at virkningerne af de forudgående ansættelseskontrakter, der er indgået mellem missionerne og [appellanten], og som udtrykkeligt tillægger de belgiske retter kompetence, tages i betragtning. Eftersom Rettens kompetence er begrænset til den sidste tidsbegrænsede kontrakt, kan den ikke behandle denne påstand. Det er ligeledes åbenbart, at Retten ikke har kompetence med hensyn til de accessoriske krav om, at det fastslås, at de [indstævnte] har tilsidesat pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør, og at deres afskedigelse af [appellanten] var uberettiget. Det er derfor åbenbart, at Retten heller ikke har kompetence til at træffe afgørelse om de med disse krav forbundne erstatningskrav om oprejsning for den skade, som følger af misbruget af de på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, tilsidesættelsen af pligten til at give varsel og den uberettigede afskedigelse.

40 For det andet er det åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse om den anden del af de principale påstande, for så vidt som de tilsigter, at det fastslås, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten udsatte [appellanten] for forskelsbehandling under hans beskæftigelse ved missionerne for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser, at [appellanten] burde være blevet ansat som midlertidig ansat ved en af disse [indstævnte], og at der betales erstatning for den skade, som er en følge heraf. Disse påstande er [nemlig] rettet imod Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten, som ikke er parter i den sidste tidsbegrænsede kontrakt, og de vedrører således de forudgående kontraktforhold, som Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse om.«

35 Artikel 274 TEUF bestemmer, at med forbehold af den kompetence, der er tillagt Domstolen ved traktaterne, er de tvister, i hvilke Unionen er part, ikke af den grund unddraget de nationale dømmende myndigheders kompetence.

36 I overensstemmelse med artikel 272 TEUF har Domstolen kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsbestemmelse, som indeholdes i en af Unionen eller i en på dens vegne indgået offentligretlig eller privatretlig aftale.

37 Artikel 256, stk. 1, TEUF præciserer, at Retten har kompetence til som første instans at træffe afgørelse i de sager, der er omhandlet i bl.a. artikel 272 TEUF.

38 Henset til disse bestemmelser udgør Rettens kompetence, der hviler på en voldgiftsbestemmelse, en undtagelse fra de almindelige retsregler, og skal derfor fortolkes restriktivt (dom af 18.12.1986, Kommissionen mod Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, præmis [11]).

39 Det bemærkes desuden, at mens Retten på grundlag af en voldgiftsbestemmelse vedtaget i medfør af artikel 272 TEUF efter omstændighederne skal træffe afgørelse i en tvist på grundlag af de nationale retsregler, der skal anvendes på kontrakten, hviler dens kompetence til at pådømme en tvist vedrørende denne kontrakt derimod alene på denne artikel og voldgiftsbestemmelsen, og nationale retsregler kan ikke påberåbes over for Retten som angiveligt værende til hinder for dens kompetence (dom af 26.2.2015, Planet mod Kommissionen, C-564/13 P, EU:C:2015:124, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

40 Det følger heraf, at Retten kun kan påkende de påstande, der hviler på en kontrakt, der er indgået af Unionen, og som indeholder en voldgiftsbestemmelse, eller som står i direkte forbindelse med de forpligtelser, der følger af denne kontrakt (jf. i denne retning dom af 18.12.1986, Kommissionen mod Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, præmis 10).

41 Følgelig skal det undersøges, om de voldgiftsbestemmelser, der er indsat i de omhandlede ansættelseskontrakter, i modsætning til de betragtninger, som Retten har fremsat, tilfører Retten en kompetence til at påkende de påstande, som Liam Jenkinson har fremsat inden for rammerne af det søgsmål, som han har anlagt ved Retten.

42 I denne henseende er det, således som Retten har anført i præmis 21 og 22 i den appellerede kendelse, ubestridt, at alle de foregående ansættelseskontrakter, som er indgået mellem missionerne og appellanten, indeholder en bestemmelse, som udtrykkeligt fastsætter, at retterne i Bruxelles har kompetence i tvister, som udspringer af eller vedrører disse kontrakter, og at alene den sidste tidsbegrænsede kontrakt udtrykkeligt i artikel 21 fastsætter, at de tvister, der udspringer af eller vedrører denne kontrakt, henhører under Domstolens kompetence i henhold til artikel 272 TEUF.

43 Heraf følger, at Retten, eftersom sagen er anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, i princippet kun har kompetence til at påkende de påstande, der hviler på den sidste tidsbegrænsede kontrakt, eller som har en direkte forbindelse med de forpligtelser, der følger af denne kontrakt.

44 Som generaladvokaten har anført i punkt 45 og 46 i forslaget til afgørelse, forholder det sig imidlertid således, at Domstolen – for så vidt angår et ansættelsesforhold, der svarede til det i hovedsagen omhandlede, for så vidt som det vedrørte en række på hinanden følgende ansættelseskontrakter, der var indgået over en periode på 15 år, og hvor alene de fire sidste kontrakter indeholdt en voldgiftsbestemmelse, der tillagde Domstolen kompetence til at træffe afgørelse om enhver tvist vedrørende de nævnte kontrakters gyldighed, fortolkning eller gennemførelse – har udtalt, at den omstændighed, at den samme bestemmelse ikke forekommer i de foregående kontrakter, og at der for de første års vedkommende end ikke foreligger en skriftlig kontrakt, ikke kan være til hinder for, at Domstolen ved sin vurdering af forholdet mellem parterne tager hensyn til de indgåede kontrakter som helhed (dom af 1.7.1982, Porta mod Kommissionen, 109/81, EU:C:1982:253, præmis 10).

45 Det følger heraf, at i modsætning til det af Retten i den appellerede kendelses præmis 23, 26 og 38-40 anførte, kan dens kompetence udstrækkes til de tidligere ansættelseskontrakter, der fastsætter kompetencen for retterne i Bruxelles, på den betingelse, at den sag, som Liam Jenkinson har anlagt, indeholder påstande, der hviler på den sidste tidsbegrænsede kontrakt, og som har en direkte forbindelse med de forpligtelser, der følger af denne kontrakt.

46 I denne henseende har Liam Jenkinson, således som det fremgår af præmis 10 i den appellerede kendelse, med de principale påstande i det væsentlige nedlagt påstand om, at alle hans kontraktforhold ændres til en tidsubegrænset kontrakt, og at han tillægges de rettigheder, der ifølge ham kan følge af en sådan ændring.

47 Som generaladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, tilsigter Liam Jenkinsons påstande, for så vidt som de er knyttet til eksistensen af et enkelt og fortsat ansættelsesforhold, der er støttet på flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, en ændring af alle de indgåede kontrakter, og de er støttet på alle de nævnte kontrakter, herunder den sidste tidsbegrænsede kontrakt.

48 Følgelig skal det fastslås, at det søgsmål, som Liam Jenkinson har anlagt, indeholder påstande, der også hviler på den sidste tidsbegrænsede kontrakt.

49 Det følger af ovenstående betragtninger, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede kendelses præmis 39 og 40, idet den anførte, at det var åbenbart, at den var inkompetent til at træffe afgørelse om de principale påstande med den begrundelse, at Liam Jenkinsons påstande indebærer, at der tages hensyn til virkningerne af forudgående ansættelseskontrakter.

50 I lyset af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 44, påhviler det nemlig i det foreliggende tilfælde Retten at undersøge om, og i givet fald i hvilket omfang, den i sin bedømmelse af Liam Jenkinsons påstande kunne tage hensyn til forudgående ansættelseskontrakter.

51 Henset til ovenstående betragtninger skal det første anbringendes tredje led og det andet anbringende, der er påberåbt til støtte for den første påstand, tiltrædes, og følgelig skal den appellerede kendelse ophæves, uden at det er nødvendigt at undersøge de andre led i det første

anbringende og det tredje og det fjerde anbringende, der er påberåbt til støtte for denne påstand, der vedrører henholdsvis Rettens bedømmelse af en argumentation, der er fremført subsidiært, og fordelingen af sagsomkostningerne i første instans.

Den anden påstand i appelskriftet

52 Med den anden påstand i appelskriftet har Liam Jenkinson nedlagt påstand om, at Domstolen giver ham medhold i det søgsmål, som han har anlagt for Retten.

53 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, når den ophæver den af Retten trufne afgørelse, selv kan træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

54 I modsætning til det, som Liam Jenkinson har gjort gældende, er sagen imidlertid ikke moden til påkendelse.

55 Idet Retten har begrænset sig til at tage stilling til sin kompetence og til spørgsmålet, om sagen kan antages til realitetsbehandling, skal det nemlig bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at en sag, der er anlagt ved Retten, i princippet ikke er moden til påkendelse vedrørende realiteten, når Retten har givet medhold i en formalitetsindsigelse og dermed afvist sagen uden at henskyde denne indsigelse til afgørelse i forbindelse med sagens realitet (dom af 17.12.2009, fornyet prøvelse af dom M mod EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, præmis 29 og deri nævnte retspraksis).

56 Det er imidlertid på visse betingelser muligt at træffe afgørelse om realiteten i en sag, selv om sagen i første instans var begrænset til en formalitetsindsigelse, som Retten i Første Instans gav medhold i. Dette kan for det første være muligt, når ophævelsen af den appellerede dom eller kendelse nødvendigvis indebærer, at der træffes afgørelse om sagens realitet, eller for det andet, når den materielle prøvelse af annullationssøgsmålet er baseret på de argumenter, som parterne har fremført under appelsagen som følge af den argumentation, førsteinstansen har lagt til grund (dom af 17.12.2009, fornyet prøvelse af dom M mod EMEA (C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, præmis 30 og deri nævnte retspraksis).

57 Som Kommissionen med rette har gjort gældende, er der i det foreliggende tilfælde ikke sådanne særlige omstændigheder, der tillader Domstolen selv at træffe afgørelse om sagens realitet.

58 Det følger heraf, at nærværende sag skal hjemvises til Retten, og at den anden påstand skal forkastes.

Sagsomkostninger

59 Da sagen hjemvises til Retten, skal spørgsmålet om sagsomkostningerne udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Den kendelse, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 9. november 2016, Jenkinson mod Rådet m.fl. (T-602/15, EU:T:2016:660), ophæves.

2) Sagen hjemvises til Retten.

3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Underskrifter

[i] – Der er foretaget en sproglig rettelse i præmis 21 efter dommens offentliggørelse.